

[Poul Møller.]

keldoktor, der kunne skabe det danske mirakel. Han tror altså virkelig herpå. Jeg har nok set, at retsforbundet også tror det. Jeg har set, at retsforbundet har sagt, at det blev bedre, da retsforbundet kom til — det har jeg set på plakaterne i dag — men det minder mig lidt om historien om musen og elefanten, der i fællesskab gik over en bro; da de begge var kommet over, sagde musen til elefanten: hørte du, hvor det gungrede? Se, det var jo ikke musen, der fik det til at gungre; det var nok elefanten — spørgsmålet er så, hvem der er elefanten i den historie, vi her taler om. Det er ikke socialdemokratiet, som nogle kunne tro; det er hele den internationale konjunkturudvikling, som det ærede medlem hr. Per Hækkerup så nødig vil erkende har hjulpet Danmark så kolossalt.

Man kan simpelt hen aflæse bytteforholdet statistisk. Man kan se, at bytteforholdet har skabt en forbedring på 12-15 pct. i vor samhandel med udlandet. Professor Hoffmeyer opgjorde det i går således, at vi alene på grund af bytteforholdet skulle have fået en årlig valutaforbedring på 1½ milliard kr. 1½ milliard kr. skulle vi have fået årlig, og vi har vel tilsammen i de 3½ år fået netop 1½ milliard kr. Så kunne regeringspartierne sige, at forbedringen af dette bytteforhold skyldes regeringen, skyldes ministrene. Nej, den højtærede finansminister er en beskednen mand, så han ryster på hovedet — og deri kan jeg give ham fuldstændig ret. Det skyldes nemlig ikke regeringen; det skyldes det internationale råvareprisfald, som det ærede medlem hr. Per Hækkerup ikke ville ind på, det internationale råvareprisfald, der for et land, som udelukkende fremstiller færdigvarer, som skal bruge råvarer til alt, til hele sin produktion, har en så overordentlig stor betydning. Råvarepriserne er faldet med rundt regnet 16-17 pct. i den tid, den nuværende regering har siddet, og uden hensyn til, hvilken regering vi havde haft, var dette råvareprisfald kommet Danmark til gode i form af en betydelig valutaforbedring. Vi kunne bruge vore eksportindtægter til at købe flere maskiner, flere produktionsmidler, flere transportmidler, som kunne sættes ind i produktionen, så at vi kunne forøge vor produktion

og skabe den beskæftigelsestilstand, vi har i dag. Det anser jeg for at være notorisk. Dette er årsagen til velstandsfremgangen i Vesteuropa og ikke trekantregeringens fiksfakserier så lidt som andre landes økonomiske politik. Det er et fælles vesteuropæisk tegn.

Men trekantregeringen har selvfølgelig haft en politik, og jeg vil ikke underkende, at trekantregeringen tror på sin politik; den tror naturligvis på, at den politik, den har ført, har været helsebringende for landets økonomi. Der er bare det kedelige ved det, at det er, som om den er snublet ind i denne politik. Det er, som om den aldrig har forelagt den for det høje ting til godkendelse og vedtagelse — jeg tænker her på overskudspolitikken. Det er først i år, man har fremlagt en budgetoversigt, der udviser et egentligt overskud på statsfinanserne. Ellers har man i alle de år, trekantregeringen har siddet, ja, i alle de år, den højtærede statsminister har været finansminister, forelagt et budget, der skulle vise, at der var ikke noget nettooverskud i statsfinanserne. Man har altså fået tinget til at godkende en politik uden at fortælle tinget, hvad det var for en politik. Den højtærede finansminister, undskyld, den højtærede forrige finansminister, den nuværende højtærede statsminister, har derfor også rekord med hensyn til underbudgetteringer, med hensyn til undervurderinger af sine indtægter.

Den højtærede statsminister, den tidligere finansminister, har imidlertid også rekord i andre henseender. Han har rekord med hensyn til skattestigning — ja, jeg ved ikke, om han overgås af nogen ude omkring i verden; jeg vil næsten ikke tro det, jeg tør ikke sige det, for jeg er ikke bekendt med det. Så vidt jeg kan se, har den højtærede tidligere finansminister forøget statens indtægter i den 7-årige periode, i hvilken han har været finansminister, fra 4 200 mill. kr. til 7 200 mill. kr. Det er nu ikke noget, man skal bebrejde den højtærede statsminister alene, for de godt 2 000 mill. kr. af denne skattestigning har fundet sted under den nuværende regering, hvor vi har haft både den højtærede minister uden portefølje og den højtærede økonomiminister til at passe på den højtærede statsminister. Men det lykkedes altså